

Szekeres Mária

ahogy a pillanat...

Ahogy a pillanat titkos méhe termékenyül,
zúzódnak szavak bennem fedetlenül,
fogalmazatlanul, s Arcod fájdalmasan
vetül benső arcom lebegő képére.
Vonalaink a törésekben egybefolynak,
s a világ szilánkjai, jalkiáltásai egy tékozló
fényben lassan felszívódnak.
Nem érdemelt irgalom oszlatja szenvedésem,
s alázatod csodálva félelem, nagyságom
reménytelen ígézetében, szégyenében.

A porszem tanítása

Egyszer, hogy lássak, nőni akartam.
Nőni, hogy már én legyek te, és ti mind,
belétek áradni, tudva birtokolni sorsokat,
élni bennetek és helyettetek.
Uralni létet és halált...
Ahogy nőttem szorongva, egy apró porszem
rám kiált: Isten végtelen pereméig,
határtalanságához hiába vágysz.
Nézd, én létem birtokolva
milliárd magammal Benne nyugszom el.
Békéje kicsinységem ringatója, hatalmas
csak Ő maga. Benne van létünk
egyetlen biztos otthona...
s rám nevetett az ég millió ragyogó csillaga.

Németh István Péter

HALHATATLANSÁG

*Amit a nagy emberek halhatatlanságának mondanak,
nem örök élet, még csak nem is örök emlékezetesség,
hanem pár-száz vagy pár-ezer évvel későbbre
halasztódó feledés.* (Weöres Sándor)

1.

Borús kedvünk volt. Piros esernyőd hiába
húztad föl, permetelt a titkos őszi bánat
megannyi vésett évszámra-névre a tónál.
Mondtam volna (De alig szóltam. Alig szóltál.):

Holtom után, ne vess, hogy mire vágynék?
Csak viccből persze. Bennem semmi szándék,
hogy nevetem panteon falán emléktábla
hirdesse, vagy legyen rólam szobor-fej,

amin poharát zúzza a korhely...
De ha adatna még kéz itt, s e tiéd volna hátra
épp, mely holtomiglan mosná rólam a szutykot,

amit sem más múzsák, sem írástudók se tudtak,
fogadnám, s vég nélkül zengve dicséreném szappanod szép
levendula-setét márványerezetét.

2.

A költői halhatatlanság nem az, hogy
verseidből pár szép antológia-darab
félszáz év múltán is megmarad;
vagy meghass unokát, már nem fiatal asszonyt

mamájának írt valahai lázas soraiddal.
A Balatonról még egy fotód is, csak hidd el,
őrizhetőbb lesz minden szonetednél,
holott kézben masináddal meg sem reszkettél.

Örök hírnévrévre rá se ránts. Majd egy diáklány
jó, kinek kismackó fityeg hátizsákján,
de te vagy, a könyved! – néki az igazi zsákmány.

S nem kérdezed többé: belőled mi marad?
Nem múltó – szoknyája fölött – a pillanat,
titokban olvasni kezd (buszon vagy pad alatt).

3.
Előző életében – mint minden gyerek –
sokszor magára maradt.
Ilyenkor lázas markába vett
némi hús agyagot vagy sarat,

s azt ügyesen addig gyurmálta,
míg az kiskutya, kiscsikó, madárka
nem lett, legalábbis akárha,
nem hasonlított egészen olyan formákra.

Felnőtt. Jó nevű szobrász már. Ott
él éppen, s kutyája van, hol megszületett.
Büszöt* ha rendelne végre a város

tőle, ő csak lókoponyából egy
angyalt szeretne kifaragni, hogy ott
anyja malom-tavi hattyúknál is tovább haldokolt.

* *Büsz* – *Buste*: mellszobor, az emberi test felső részét, a fejet és nyakat ábrázoló szobor, amelyen a váll, a mellkas és a kar sokszor hiányzik; a 18. században a festett mellképet is olykor büsztnek nevezték.

Pozsgai Györgyi
Allegória

Lecsendesedett a folyó.
Fojtott morájában
zordon tél rezonál.
Szomjas fák övezik.
Remegő vizén
meglebbenő hattyú...
Bánat.
Tükre felett ringó
emlékek csordogálnak,
lágyan eloszló álmán
megvillan a Hold -
mozgásba hozza
a kétségbeesést.

Útra kelünk...

...álmokkal aranyozott
hitünk lekopik
estig a józanság
színtelen tereiben.
Fásult gesztusok –
labirintusodban
elveszett a világ.
Napfényben
elúsznak a tárgyak,
csillagok
megtört fénye
csorog arcomon.

Téli álom

Emlék-évszakok
színesítik a tájat,
alszik a Hold,
szunnyad a fán,
nem kelti fel lárma
az alvó madarat...
Szemed sem nyúl
kezem után.

Hó-szerelem

Nem vonz a hó,
csak szűzi fényén
ámulok,
szívvel simogatom,
mint kezedet,
mikor mozdulatod
lebeg a táj felett.

Szenteste

Holdfény.
Selyemszálon csüng az éj.
Regősök árnya a havon,
villás ágak közt
csillagnyi oltalom.
Hallgat a harang,
fenyők csengettyűi
játszanak az égen,
önfeledt gyermekek
mosolya.